

Arrest

**nr. 141 547 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juli 2014.

1.3. Op 26 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Libanese staatsburgerschap te bezitten en afkomstig te zijn uit Maraka in de regio Tyre. U bent een sjjiitische moslim. U ging naar school tot het tweede middelbaar waarna u ging werken in verschillende Franse patisseriezaken. U werkte ook nog met uw oom langs moederszijde in de bouw. Omstreeks begin 2011 verklaarde u lid te zijn geworden van Hezbollah daar u problemen had gekregen met Amal omdat u hen zou hebben beschuldigd van corruptie. U zou een dag zijn opgesloten door Amal en uiteindelijk door bemiddeling van Hamas zijn vrijgelaten. Om bescherming van Hezbollah te verkrijgen zou u lid zijn geworden van Hezbollah ofschoon u niet achter hun ideologische doelstellingen stond. U behoorde tot de Sarya al Muwqama al Lubnaniya of te wel de Libanese verzetsbrigades. U werd verschillende malen opgeroepen om deel te nemen aan militaire trainingen maar kon u hier telkens aan onttrekken. U frequenteerde een moskee waar veel Hezbollah aanhangers samen kwamen en er werd gepredikt over de partij. Op 15 september 2012 kreeg u het bericht dat u op 20 september op een jihadmissie moest gaan. U kreeg verder geen informatie. Op 20 september werd u dan samen met andere rekruten door Hezbollah met gepantserde auto's naar de regio van Aleppo gebracht met de bedoeling er te gaan vechten tegen Syrische rebellen. Na te zijn aangekomen in een voor u onbekende plaats, vluchtte u nog diezelfde nacht met drie andere rekruten uit het kampement. Na de ontsnapping ging ieder zijns weegs. U kwam op uw vlucht toevallig andere mensen tegen die ook op de vlucht waren. Via de chauffeur van een taxi, kwam u vervolgens in contact met een smokkelaar die er in slaagde u uit Syrië te smokkelen. Via Turkije kwam u op 2 oktober 2012 aan in België. Twee dagen later wendde u zich tot de Belgische autoriteiten en gaf u deze te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na uw gehoor op 3 juli 2014 door het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Libanon een vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat u in weerwil van uw medewerkingsplicht, heeft nagelaten het CGVS uw originele identiteitskaart over te maken. Ter staving van uw identiteit legde u enkel een onduidelijke kopie van een identiteitskaart voor waarvan u beweert dat deze u toe behoort. U werd dan ook gevraagd het nodige te doen teneinde de originele identiteitskaart voor te leggen opdat u in staat zou zijn uw identiteit en herkomst te kunnen staven (CGVS, p. 7 – 8). U heeft dit evenwel, zonder nadere uitleg of verduidelijking, nagelaten (CGVS, p. 16). Deze houding getuigt van een gebrek aan medewerking en doet op ernstige wijze afbreuk aan de ernst en gegrondheid van de door u vooropgestelde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw paspoort. Zo verklaarde u tijdens het gehoor tegenover het CGVS dat u geen internationaal paspoort zou hebben gehad. Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u evenwel dat u uw paspoort zou hebben achtergelaten in Libanon (zie verklaring, p.6). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u niet zeker te weten ooit een paspoort te hebben gehad doch in 2006 een aanvraag voor het bekomen van een paspoort te hebben ingediend (CGVS, p. 7). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook weinig overtuigend te noemen. Het feit dat u nalaat uw paspoort voor te leggen, ofschoon ook dit u werd gevraagd (CGVS, p. 16), getuigt wederom van een gebrek aan medewerking en doet op zijn minst het vermoeden rijzen dat u op officiële wijze Libanon heeft kunnen verlaten, wat uw vrees, zijnde vervolging vanwege Hezbollah omwille van desertie, ondermijnt.

Voorts ondermijnen uw onsamenhangende verklaringen aangaande uw lidmaatschap bij Hezbollah, op ernstige wijze de door u vooropgestelde vrees voor vervolging door deze organisatie. U verklaarde aanvankelijk dat u begin 2011 lid zou zijn geworden van Hezbollah (CGVS I, p. 6). U verschillende malen gevraagd om aan te geven wat uw rekruteringsproces precies omvatte, beweert dat u behoorde tot de Saraya al Lubnaniya en niet tot de door u genoemde 'Nabha al Oula'. Deze laatsten zouden de echte Hezbollah leden zijn die van jongs af aan zouden zijn 'opgevoed' om lid te worden van Hezbollah (CGVS, p. 9). U stelt daarentegen niet iemand te zijn die overtuigd is van Hezbollah's ideologieën (CGVS, p. 9). U gaf aan dat u de strenge leefregels die Hezbollah bewaakte, niet naleefde. U verklaarde graag uit te gaan met vrienden en naar de zee te gaan, zaken die voor een echt Hezbollah lid niet door de beugel kunnen (CGVS, p. 11). In verband met uw rekrutering verklaarde u dat u nooit een opleiding zou hebben gevolgd en dat u zich aan militaire trainingen zou hebben onttrokken. U zou enkel een 'Hezbollah moskee' hebben gefrequentieerd alwaar er uitleg werd gegeven over de partij (CGVS, p. 10). Uw verklaringen aangaande uw toetreding tot Hezbollah, stroken echter niet met de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat er in de literatuur geen onderscheid wordt gemaakt tussen verschillende vormen van lidmaatschap binnen

Hezbollah waar u op alludeert. Verder blijkt dat reeds voor de aanwerving rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid en correcte levensstijl, kwaliteiten waarvan zelf aangeeft er niet over te beschikken. Daarnaast maakt u geen gewag van opleidingen die een essentieel onderdeel uitmaken van het rekruteringsproces. Gedurende de eerste fase (Tahdirat) worden rekruten geïnstrueerd over de ideologische grondslagen van Hezbollah. In een tweede fase (Intizam) wordt partij discipline bijgebracht en een militaire basistraining gevolgd. Pas na het doorlopen van deze fases en geschikt te zijn bevonden, kan er sprake zijn van toetreding tot Hezbollah. Het mag dan ook opmerkelijk worden genoemd dat u vooropstelt geen enkele opleiding of training te hebben gehad, maar desalniettemin lid te zijn geworden van Hezbollah. U stelt voorts binnen Hezbollah onderdeel te hebben uitgemaakt van de Saraya al Lubnaniya. Het betreft hier de Libanese weerstand brigades (Saraya al Muqawma al Lubnaniya), een losse, overwegend soennitische, paramilitaire organisatie die werd opgericht door Hezbollah voor de oorlog met Israël in 2000. Het moge duidelijk zijn dat ofschoon de Saraya al Muqawma gelieerd is aan Hezbollah, deze brigade niet als dusdanig een onderdeel uitmaakt van Hezbollah. Bovendien is lidmaatschap van Hezbollah, dat een strikt sjiiitische ideologie hanteert, geen voorwaarde om lid te kunnen worden van de Saraya, gezien hier voornamelijke soennitische militanten tot toetreden. Dat u door uw toetreding tot de Saraya ipso facto lid zou zijn geworden van Hezbollah, vindt dan ook geen grondslag in de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier (CGVS, p. 11). Uit wat voorafgaat overtuigt u dan ook op geen enkele manier lid te zijn geweest van Hezbollah.

Voorts rijst er de nodige twijfel bij de door u vooropgestelde toetreding tot de Saraya. Vooraleerst is de reden waarom u zou zijn toegetroten alles behalve overtuigend te noemen. Zo verklaarde u dat, naar aanleiding van de oorlog, de kippenstal van uw ouders zou zijn beschadigd. Amal zou de lokale gemeenteraad in handen hebben gehad maar een financiële compensatie aan uw ouders hebben geweigerd. U zou Amal vervolgens hebben beschuldigd van fraude waarop u door Amal werd opgepakt en twee dagen in detentie werd geplaatst. Met behulp van tussenkomst van Hezbollah zou u in vrijheid zijn gesteld. Opmerkelijk is echter dat u helemaal niet kan aangeven wanneer het incident met Amal zich precies voordeed (CGVS, p. 12). Gezien u verklaarde te zijn gearresteerd en in detentie te zijn geplaatst, gebeurtenissen die toch enige indruk maken, kan er worden verwacht dat u dit vooral enigszins zou kunnen situeren in tijd. Daarnaast is het opmerkelijk dat u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat u nooit zou zijn gearresteerd (zie vragenlijst DVZ, p. 4). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, verklaarde u dat u tegenover de DVZ ambtenaar zou hebben verklaard een dag te zijn aangehouden. Geconfronteerd met het feit dat u eerder tijdens het gehoor verklaarde voor dagen te zijn opgesloten, suggereert u dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt (CGVS, p. 12). Uw tegenstrijdige verklaringen terzake doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Wat verder opmerkelijk mag worden genoemd is het feit dat u eerder verklaarde dat uw toetreding tot Hezbollah een grap was, maar dat u nadien pas besepte dat het serieus was (CGVS, p. 6). Gezien u verklaarde vanuit een beschermingsnood te zijn toegetroten tot Hezbollah, is uw kwalificatie als zou de toetreding een grap zijn, toch op zijn minst bedenkelijk te noemen. Uw betoog over uw motieven teneinde toe te treden tot de Saraya, zijn dan ook allerminst overtuigend. U bovendien verschillende malen gevraagd aan te geven welke taken u precies uitvoerde bij de Saraya alvorens u naar Syrië werd gestuurd, antwoordt u telkens naast de vraag. U stelt dat u nauwelijks een opleiding heeft genoten. U stelt dat jullie naar een post werden gebracht, een checkpoint en dat daar ook andere leden waren die wapens droegen (CGVS, p. 9-10). U gevraagd omstandiger te duiden wat u precies moest doen bij deze checkpoints, stelt dat het hier enkel ging over mensen die training kregen om tegen de Israël's te vechten. U nogmaals gewezen op het feit dat het belang is aan te geven wat u precies voor taken op u nam, geeft u wederom een algemeen antwoord. U de vraag uiteindelijk nogmaals gesteld, verklaarde dat u dan toch zelf bij een checkpoint zou hebben gestaan in de buurt van uw dorp Marake. Verder zou u ook een checkpoint in de buurt van een Palestijns vluchtelingenkamp hebben bemand, maar u weet niet meer of dat al Rashadiya was of al Bas (CVGS, p. 13). Dat u nalaat een eenduidig beeld te schetsen van uw taken binnen de Saraya, roept andermaal ernstige bedenkingen op bij uw toetreding tot deze organisatie.

Gezien uw gebrek aan enige opleiding of militaire training is het bovendien merkwaardig te noemen dat u zou zijn uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt dat u werd geregistreerd als zijnde aanwezig op militaire trainingen en dat de controle op de strijders die voor Syrië zouden worden ingezet minder zou zijn dan deze voor de strijders die in Libanon opdrachten moesten uitvoeren (CGVS, p. 11). Deze uitleg is alles behalve overtuigend te noemen. Het feit dat u overigens evenmin de naam van uw eenheid kent alsook het feit dat u niet met zekerheid kan zeggen uit hoeveel man uw eenheid bestond, noch waar u werd gestationeerd (CGVS, p. 13-14), schraagt de constatering dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u op missie zou zijn gestuurd naar Syrië. Ook de manier waarop u zou zijn ontsnapt uit het kampement in de omgeving van Aleppo, wekt verbazing. U verklaarde het kampement 's nachts te hebben verlaten en gewoon zijn

beginnen te lopen. Gezien de regio rond Aleppo in handen is van Syrische opstandelingen, mag uw handelen in dit verband toch bijzonder onvoorzichtig worden genoemd. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt dat u dit moest doen omdat uw leven in gevaar was. Bij deze uitleg dient zich echter de vraag aan waarom u überhaupt op missie naar Syrië bent vertrokken. U dan ook de vraag gesteld waarom u zich niet reeds in Libanon had onttrokken aan uw opdracht om in Syrië te gaan vechten, stelt dat u niet wist dat u in Syrië moest gaan vechten (CGVS, p. 15). Deze bewering is allerminst overtuigend te noemen. U verklaarde omstreeks 15 september 2012 het bericht te hebben gekregen om een jihadmisse te moeten gaan ondernemen (CGVS, p. 13). Gezien u eerder verklaarde tijdens het gehoor dat u werd aanzien als een strijder voor Syrië (CGVS, p. 11), gezien de politieke context in buurland Syrië alsook gezien de benaming van de missie, overtuigt u niet, indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw toetreding tot de Saraya, quod non, dat u niet kon voorzien dat u naar Syrië zou worden uitgezonden. Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat grote aantallen vrijwilligers bereid waren om voor de Saraya in Syrië te gaan vechten. Het is dan ook niet waarschijnlijk dat de Saraya jongeren zouden dwingen om deel te nemen aan de strijd in Syrië. Uw bewering als zou u zich bij wijze van spreken omstreeks 20 september 2012 'plots' in Syrië hebben bevonden om er te gaan strijden, is dan ook alles behalve geloofwaardig te noemen.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u geen concrete aanwijzing naar voren brengt waaruit zou blijken dat u in de negatieve belangstelling staat van Hezbollah. U deze vraag gesteld, repliceert u het niet te weten. U overtuigt dan ook op geen enkele manier vervolging te vrezen in de zin van de vluchtelingenconventie of een ernstig risico te lijden op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vluchtelingenwet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit, in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker van oordeel te zijn dat hij wel degelijk en voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij lid was van Hezbollah en werd uitgezonden op een jihadmisse naar Syrië om aldaar te strijden tegen de rebellen. Terecht vreest verzoeker om mishandeld of gedood te worden door Hezbollah omwille van de gepleegde desertie. De motivering in de bestreden beslissing schendt aldus de werkelijkheid, aldus verzoeker, die meent dat hij in het kader van zijn asielaanvraag wel degelijk en voldoende heeft aangetoond waarom een terugkeer naar zijn land van herkomst uitgesloten is en dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Tenslotte kan het volgens verzoeker niet ter discussie staan dat de veiligheidstoestand in Libanon uitermate gevaarlijk is. Ontegensprekelijk is er aldaar sprake van een gewapend conflict en willekeurig geweld. Doordat Hezbollah betrokken is in de Syrische burgeroorlog, is er sprake van blind en willekeurig geweld dat zich uit door autobommen en terreuraanslagen die hoofdzakelijk worden toegeschreven aan soennitische extremistische groeperingen die het gemunt hebben op Hezbollah of haar sjiitische achterban. Onmiskenbaar maakt verzoeker hiervan deel uit (minstens van de sjiitische achterban). In de gegeven omstandigheden diende verzoeker naar zijn oordeel alleszins minstens in aanmerking te komen voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, het risico dat hij loopt als lid van Hezbollah en zijn toetreding tot de Libanese weerstand brigade (Saraya) is beduidend groter dan dat van een toevallig 'burgerslachtoffer'.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” dd. 7 november 2014, een actualisatie van de informatie vervat in het administratief dossier.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in weerwil van zijn medewerkingsplicht zonder nadere uitleg of verduidelijking heeft nagelaten zijn originele identiteitskaart over te maken, hetgeen getuigt van een gebrek aan medewerking en op ernstige wijze afbreuk doet aan de ernst en de gegrondheid van de door hem vooropgestelde vrees in de zin van de Conventie van Genève, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn paspoort en het feit dat hij nalaat zijn paspoort voor te leggen wederom getuigt van een gebrek aan medewerking en op zijn minst het vermoeden doet rijzen dat hij op officiële wijze Libanon heeft kunnen verlaten, wat zijn vrees, zijnde vervolging vanwege Hezbollah omwille van desertie, ondermijnt, (iii) hij onsamenhangende verklaringen aflegt aangaande zijn toetreding bij en lidmaatschap van Hezbollah en deze verklaringen bovendien niet stroken met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat hij dan ook op geen enkele manier overtuigt lid te zijn geweest van Hezbollah, (iv) zijn betoog over zijn motieven om toe te treden tot de Saraya allerminst overtuigend is en hij nalaat een eenduidig beeld te schetsen van zijn taken binnen de Saraya, hetgeen andermaal ernstige bedenkingen oproept bij zijn toetreding tot deze organisatie, (v) het gezien zijn gebrek aan enige

opleiding of militaire training bovendien merkwaardig te noemen is dat hij zou zijn uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen, het feit dat hij overigens evenmin de naam van zijn eenheid kent en hij evenmin met zekerheid kan zeggen uit hoeveel man zijn eenheid bestond, noch waar hij gestationeerd was de constatering schraagt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij op missie zou zijn gestuurd naar Syrië, ook de manier waarop hij zou zijn ontsnapt uit het kampement in de omgeving van Aleppo verbazing wekt en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er grote aantallen vrijwilligers bereid waren om voor de Saraya in Syrië te gaan vechten en het dan ook niet waarschijnlijk is dat de Saraya jongeren zouden dwingen om deel te nemen aan de strijd in Syrië zodat zijn bewering als zou hij zich bij wijze van spreken omstreeks 20 september 2012 'plots' in Syrië hebben bevonden om er te gaan strijden alles behalve geloofwaardig is, (vi) hij geen concrete aanwijzing naar voren brengt waaruit zou blijken dat hij in de negatieve belangstelling staat van Hezbollah en (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijk situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2014 (CG nr. 1220317), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij heeft nagelaten om zijn originele identiteitskaart over te maken, laat verzoeker gelden dat hij last heeft van geheugenstoornissen. Hij slaapt 's nachts nauwelijks en doet niets dan bidden. Hij is mistevreden met de mistoestanden in eigen land. Verzoeker brengt evenwel geen medisch attest bij ter staving van zijn beweringen. Nochtans mag van iemand die stelt dat hij aan geheugenstoornissen leidt die een invloed hebben gehad op zijn gedrag/verklaringen tijdens de asielprocedure, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om zijn medische problemen te staven, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekers loutere bewering in dit verband kan het niet voorleggen van zijn originele identiteitskaart kan ook bezwaarlijk vergoelijken. De Raad benadrukt te dezen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de asielprocedure en dat verzoeker de stukken waarover hij beschikt dient voor te leggen. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, getuigt naar het oordeel van de Raad dan ook van een gebrek aan medewerking. Dat verzoekers nationaliteit en herkomst in de bestreden beslissing niet wordt betwist, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.6. Voorts betwist verzoeker dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd aangaande zijn paspoort. Hij bevestigt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad heeft verklaard dat hij ooit een internationaal paspoort heeft gehad. Dit paspoort werd afgeleverd in 2006 en het betrof volgens verzoeker een 'provisoir' paspoort dat slechts geldig was voor één jaar omdat het oorlog was tegen Hezbollah. De aanvraag voor dit paspoort gebeurde in de regio van Tyre en verzoeker heeft dit achtergelaten in Libanon, niet in het minst omdat de geldigheidsduur van dit document al heel lang verstreken was. Ondervraagd omtrent ditzelfde gegeven op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker de vraag naar eigen zeggen begrepen als zou hij actueel in het bezit zijn van een paspoort. Uiteraard heeft hij hierop ontkennend geantwoord en daarmee is er volgens verzoeker geen sprake van enige tegenstrijdigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dergelijke uitleg bedient van een gekunstelde post-factumverklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Immers, uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor dat hij geen internationaal paspoort zou hebben gehad. Geconfronteerd met zijn gezegden ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat hij zijn paspoort zou hebben achtergelaten in Libanon, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij niet zeker te weten ooit een paspoort te hebben gehad doch in 2006 een aanvraag voor het bekomen van een paspoort te hebben ingediend (administratief dossier, stuk 4, p. 7), verklaringen welke allerminst te rijmen zijn met de uiteenzetting in het verzoekschrift. De stelling in het verzoekschrift als zou verzoeker de vraag op het Commissariaat-generaal begrepen hebben als zou hij actueel in het bezit zijn van een paspoort, kan gelet op zijn duidelijke verklaringen tijdens het gehoor dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.7. Verzoeker vervolgt dat hij in zijn interview duidelijk heeft aangegeven in welke omstandigheden hij is toegetreden tot / ingelijfd werd bij Hezbollah. Het is volgens verzoeker immers een realiteit dat je als burger in Libanon niet meetelt als je geen lid bent van Hezbollah of van Amal. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij problemen met Amal omwille van een incident tijdens de oorlog, waarbij de kippenstal van de familie werd beschadigd. Zijn familie had immers aangedrongen op schadevergoeding bij Amal, doch toen zij dit weigerden heeft verzoeker Amal beschuldigd van fraudepraktijken en betrokkenheid bij de handel van drugs. Omwille van de daaropvolgende problemen met Amal, heeft verzoeker toenadering gezocht tot Hezbollah, niettegenstaande hij nooit overtuigd werd door hun ideologieën. Verzoeker stelt dat hij de eerste fase, de zogenaamde Tahdirat heeft doorlopen tijdens bijeenkomsten/vergaderingen en zijn bezoeken aan de moskee. Aldaar heeft hij kennis gemaakt met de ideologische grondslagen van Hezbollah. Hier werden de objectieven van de partij aangeleerd. Een echte militaire basistraining (Intizam) heeft verzoeker naar eigen zeggen nooit gehad. Hij herhaalt zijn eerdere verklaring dat hij erin geslaagd is om zich aan dergelijke trainingskampen te onttrekken, alhoewel hij vaak als aanwezig werd geregistreerd. Hij wijst er voorts op dat hij tijdens het interview ook gewag heeft gemaakt van een onderscheid tussen "Jebha al Oula", dit zijn de zogenaamde stoottroepen die op de eerste rij vechten tijdens de oorlog en de zogenaamde bevolkingsvleugel, ook wel de dienst altabia, die standby was om te gaan vechten. Verzoeker stelt dat hij deel uitmaakte van de Libanese weerstand brigade oftewel de Saraya al Muqawma al Lubnaniya. Naast soenieten maken ook sjiieten deel uit van deze organisatie en zelfs katholieken, aldus verzoeker, die met klem ontkent dat hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal of op enig ander moment zou hebben aangegeven dat hij lid zou zijn geworden van Hezbollah door zijn toetreding tot de Saraya. Verzoeker benadrukt dat hij herhaaldelijk heeft aangegeven dat hij enkel verregaande sympathie koestert voor nationale partijen die de democratie als belangrijkste doelstelling hebben. Hij acht de concrete omstandigheden die de aanleiding vormden voor zijn inlijving door Hezbollah zeer plausibel. Tot slot stelt verzoeker dat hij zich het exacte tijdstip van zijn arrestatie / detentie door Amal niet meer kan herinneren gezien het grote tijdsverloop en gelet op de geheugenstoornissen waaraan hij lijdt.

De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Dat verzoeker zijn arrestatie en detentie door Amal niet enigszins kan situeren in de tijd en hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien verklaarde nooit te zijn gearresteerd, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede.

Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een coherente, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zowel bij het indienen van zijn asielaanvraag als tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in staat is gebleken om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen en dat de gehoren op normale wijze

hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat hij tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven of het beantwoorden van de hem gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker slaagt er dan ook allerminst in aannemelijk te maken dat hij doorheen de asielprocedure moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Libanon. Rekrutering door Hezbollah" van 14 februari 2014) blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Toetreding kan enkel wanneer men geschikt wordt bevonden na een periode van ideologische indoctrinatie en doorgedreven militaire opleiding. Hezbollah zendt aanwerfers naar alle dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. Deze aanwerfers zijn op zoek naar plichtsgetrouwe, gedisciplineerde, bescheiden, intelligente, gezonde en zich goed gedragende jonge mannen. Jonge mannen die naar muziek luisteren, alcohol drinken, met snelle auto's rijden en met meisjes flirten maken weinig kans. De werfers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Als de persoon deze uitnodiging aanneemt, volgt een intensieve eerste fase gekend als tadhirat (voorbereiding) die tot een jaar kan duren en waarin rekruten de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. Na deze tadhirat-fase volgt een tweede fase, gekend als intizam, wat ook ongeveer een jaar duurt en waarin partijdiscipline wordt bijgebracht samen met een militaire basistraining (p. 5 en p. 7).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat bij de rekrutering door Hezbollah rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid en correcte levensstijl, kwaliteiten waarvan verzoeker zelf aangeeft er niet over te beschikken. Het is naar het oordeel van de Raad dan volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die stelt dat hij niet overtuigd is van Hezbollah's ideologie en dat hij de strenge leefregels die Hezbollah bewaakte niet naleefde, geschikt zou bevonden zijn om toe te treden tot Hezbollah. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de opleidingen die een essentieel onderdeel uitmaken van het rekruteringsproces niet heeft gevolgd. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers uitdrukkelijk dat hij nooit een opleiding heeft gevolgd en dat hij zich aan militaire trainingen heeft onttrokken. Hij zou enkel een 'Hezbollah moskee' hebben gefrequentieerd alwaar er uitleg werd gegeven over de partij. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het gehoor tracht uit te leggen als zou hij wel degelijk de eerste fase van de opleiding (tadhirat) doorlopen hebben tijdens bijeenkomsten/vergaderingen en zijn bezoeken aan de moskee, kan hij de Raad dan ook allerminst overtuigen, temeer hij, niettegenstaande hem tijdens het gehoor verschillende malen werd gevraagd om aan te geven wat zijn rekruteringsproces precies omvatte, op geen enkel moment gewag maakte van de twee essentiële onderdelen van het rekruteringsproces, zijnde tadhirat en intizam. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor slechts: **"Heeft u ooit een training gehad van welke soort dan ook? Via toespraken in de moskee, kregen we wat ideeën over de werking van de partij en waarom de partij mensen moet rekruteren. Het feit ook dat ze een gewapend tak hebben binnen de partij."** (administratief dossier, stuk 4, p. 10), hetgeen bezwaarlijk kan aanzien worden als de doorgedreven ideologische indoctrinatie die de tadhirat inhoudt. Daar verzoeker overduidelijk niet over het juiste profiel beschikte en hij blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor evenmin de noodzakelijke opleidingen heeft gevolgd, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij tot Hezbollah zijn kunnen toetreden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband nog terecht op als volgt: *"U stelt voorts binnen Hezbollah onderdeel te hebben uitgemaakt van de Saraya al Lubnaniya. Het betreft hier de Libanese weerstand brigades (Saraya al Muqawma al Lubnaniya), een losse, overwegend soennitische, paramilitaire organisatie die werd opgericht door Hezbollah voor de oorlog met Israël in 2000. Het moge duidelijk zijn dat ofschoon de Saraya al Muqawma gelieerd is aan Hezbollah, deze brigade niet als dusdanig een onderdeel uitmaakt van Hezbollah. Bovendien is lidmaatschap van Hezbollah, dat een strikt sjiietische ideologie hanteert, geen voorwaarde om lid te kunnen worden van de Saraya, gezien hier voornamelijke soennitische militanten tot toetreden. Dat u door uw toetreding tot de Saraya ipso facto lid zou zijn geworden van Hezbollah, vindt dan ook geen grondslag in de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier (CGVS, p. 11). Uit wat voorafgaat overtuigt u dan ook op geen enkele manier lid te zijn geweest van Hezbollah."*, vaststellingen en overwegingen welke niet worden ontkracht door de loutere ontkenning in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens het interview op het Commissariaat-generaal of op enig ander moment zou hebben

aangegeven dat hij lid zou zijn geworden van Hezbollah door zijn toetreding tot de Saraya. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers *“Het is zo om een lid te kunnen worden van Hezbollah, je moet een strenge militaire opleiding ondergaan, zoals in het leger. Dat wilde ik niet, daarom bij de Al saraya, (...) Ook om zich aan te sluiten bij Hezbollah, je moet ook allerlei regels volgen, je moet binnen hun omgeving wonen, ik ben een jonge man, ik ga graag uit met vrienden. We gingen naar de zee dat mocht niet van Hezbollah. Dat kan niet als je een echt lid was. **Bent u effectief dan lid geweest van Hezbollah, ja of nee? (...) Ik herhaal mijn vraag? Ja”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 11), verklaringen welke inhouden dat verzoeker door zijn toetreding tot de Saraya tevens lid van Hezbollah zou zijn geworden zonder zich evenwel aan de strenge leefregels te hebben moeten houden of militaire trainingen te hebben moeten volgen, hetgeen blijkt de informatie gevoegd aan het administratief dossier onmogelijk is.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel evenmin een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de kern van verzoekers relaas betreffen en die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker laat hierbij overigens de motieven ongemoeid waar wordt vastgesteld dat (1) hij nalaat een eenduidig beeld te schetsen van zijn taken binnen de Saraya, hetgeen andermaal ernstige bedenkingen oproept bij zijn toetreding tot deze organisatie, (2) het gezien zijn gebrek aan enige opleiding of militaire training bovendien merkwaardig te noemen is dat hij zou zijn uitgezonden naar Syrië om er te vechten tegen de rebellen, (3) het feit dat hij overigens evenmin de naam van zijn eenheid kent en hij evenmin met zekerheid kan zeggen uit hoeveel man zijn eenheid bestond, noch waar hij gestationeerd was de constatering schraagt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij op missie zou zijn gestuurd naar Syrië, (4) ook de manier waarop hij zou zijn ontsnapt uit het kampement in de omgeving van Aleppo verbazing wekt, (5) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er grote aantallen vrijwilligers bereid waren om voor de Saraya in Syrië te gaan vechten en het dan ook niet waarschijnlijk is dat de Saraya jongeren zouden dwingen om deel te nemen aan de strijd in Syrië zodat zijn bewering als zou hij zich bij wijze van spreken omstreeks 20 september 2012 ‘plots’ in Syrië hebben bevonden om er te gaan strijden alles behalve geloofwaardig is en (6) hij geen concrete aanwijzing naar voren brengt waaruit zou blijken dat hij in de negatieve belangstelling staat van Hezbollah. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad op 27 februari 2015 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 25 april 2014 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Immers, met de argumentatie dat het niet ter discussie kan staan dat de veiligheidstoestand in Libanon uitermate gevaarlijk is, dat er aldaar ontegensprekelijk sprake van een gewapend conflict en willekeurig geweld en dat er door Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog sprake is van blind en willekeurig geweld dat zich uit door autobommen en terreuraanslagen die hoofdzakelijk worden toegeschreven aan soennitische extremistische groeperingen die het gemunt hebben op Hezbollah of haar sjiiitische achterban, brengt verzoeker geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de vaststelling dat in de tweede helft van 2014 dit soort aanslagen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, afnamen. In zoverre verzoeker nog laat gelden dat hij deel uitmaakt van de sjiiitische achterban van Hezbollah en dat het risico dat hij loopt als lid van Hezbollah en door zijn toetreding tot de Libanese weerstand brigade (Saraya) beduidend groter is dan dat van een toevallig 'burgerslachtoffer', herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij lid zijn geweest van Hezbollah en toegetreden zijn tot de Saraya. Verzoeker toont derhalve allerminst aan dat hij tot een risicogroep zou behoren.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in zijn "verzoekschrift strekkende tot annulatie en schorsing" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en te schorsen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS